

Arrest

nr. 80 221 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 26 december 1999 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 december 1999.

Op 3 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 30 januari 2003 wordt verzoekster veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden wegens diefstal.

Op 26 maart 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State van 8 juni 2005 met nr. 145.606 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 april 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij haalt hierbij ondermeer medische redenen aan

Op 11 september 2006 wordt verzoekster gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 11 oktober 2006 wordt verzoekster veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens valsheid in geschriften, oplichting en aanmatiging van naam.

Op 12 december 2006 adviseert de procureur-generaal van Antwerpen tot de verwijdering uit het Rijk van verzoekster nadat ze haar straf heeft uitgezeten.

Op 25 oktober 2007 geeft de ambtenaar-geneesheer haar advies over de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekster.

Op 29 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning van verzoekster.

Op 22 november 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 januari 2008 wordt het kind van verzoekster geboren.

Op 29 april 2008 legt verzoekster haar Georgisch paspoort voor.

Op 3 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 21 oktober 2010 dient verzoekster hierop een aanvulling in.

Op 6 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2008 werd ingediend door :

G., N. T. (R.R.: 076071831811)

nationaliteit: Georgië (Rep.)

geboren te T. op (...)

+ dochter:

M., N. geboren op 28.01.2008

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Mevrouw G. diende op datum van 07.07.2008 te Mechelen een aanvraag in om een verblijfsmachtiging te bekomen in België. Ze verwijst naar haar jarenlang verblijf in België en naar haar dochter die in België geboren is. Daarnaast legt zij uit dat de familiebanden en de sociale banden in het land van herkomst verbroken zijn. Ze verwijst ook naar de band met de papa van haar dochter, zijnde mijnheer M., die niet

verbroken mag worden. Ze volgde Nederlandse taallessen en zou nu vlot Nederlands spreken. Ze werkte in het verleden, onder meer voor het OCMW van Mechelen. Haar werkgevers zouden tevreden zijn over haar arbeidsprestaties.

Mevrouw legt ook een arbeidscontract voor ondertekend op 08.09.2009. Het betreft een contract om te werken met dienstencheques. Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...". Mevrouw G. werd een eerste keer veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete met uitstel voor het plegen van 2 diefstallen. Het vonnis werd op 30.01.2003 uitgesproken. Op datum van 11.10.2006 werd mevrouw opnieuw veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete voor valsheid in geschriften, oplichting en aanmatiging van naam. Betrokkene lichtte verschillende mensen op en deed onder hun naam bestellingen bij meerdere firma's. De klanten die slachtoffer werden van deze oplichtingszaak kregen hoge facturen toegezonden voor bestellingen die zij nooit deden en ontvingen.

Niettegenstaande het feit dat de veroordelingen van betrokkene dateren van 2003 en 2006, valt zij toch onder bovengenoemde uitsluiting en kan haar, gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien zij meerdere malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010).

Bovendien dient ook op het negatief advies van 12.12.2006 van de Advocaat-generaal voor de Procureurgeneraal gewezen te worden wat een mogelijke verblijfsmachtiging betreft: "Een maatregel van verwijdering uit het land schijnt zich op te dringen, nadat betrokkene haar straf heeft uitgezeten".

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29.03.2004.

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22.11.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)."

Op 18 mei 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29.03.2004. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22.11.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; schending van het algemeen principe van rechtszekerheid en van goed bestuur, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, en van het principe van zorgvuldigheid. De bestreden beslissing is van mening dat er geen verblijfsvergunning aan de eiseres kan worden toegekend omwille van het feit dat ze tweemaal veroordeeld werd en dan ook onder in de instructie voorziene uitsluiting valt.

Ondanks het feit dat deze instructies door de Raad van State vernietigd werden, heeft de Staatssecretaris zich geëngageerd om de criteria te blijven toe te passen.

De instructie is niet van toepassing “op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid” (wij onderstrepen).

De veroordelingen van de eiseres dateren van 2003 en 2006. De eiseres heeft haar straf mogen ondergaan onder elektronisch toezicht en heeft alle voorwaarden aan haar bevrijding nageleefd. Ze werd sindsdien niet meer veroordeeld of zelfs niet door de politie aangesproken.

Ze zal trouwens binnenkort voldoen aan een herstel in eer en rechten conform artikelen 621 en volg. van het Wetboek van strafvordering. Haar veroordelingen zullen dan ook binnenkort niet meer op haar strafregister verschijnen.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een actueel gevaar.

De bestreden beslissing is volledig stereotiep. Er wordt niet uitgelegd waarom de eiseres een actueel gevaar zou vormen en tegenpartij baseert zich enkel op het advies van de Advocaat-generaal van december 2006. Er werd absoluut geen rekening gehouden met de 4 jaren die ondertussen zonder problemen zijn voorbij gegaan.

De bestreden beslissing verwijst naar de schade van de slachtoffers van de feiten van 2006. Dit is echter geen bewijs dat de eiseres nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde vormt en de bestreden beslissing legt niet uit in welke zin dit, in de veroordeling van het actueel gevaarlijk karakter van de eiseres, relevant is.

Reden te meer bestaat er een contradictie in de beslissingen van tegenpartij: de eiseres heeft in oktober 2006 een voorlopige verblijfsvergunning gekregen. Haar veroordelingen waren toen al bekend daar ze van 2003 en 2006 dateren.

Waarom was het strafrechtelijk verleden van de eiseres toen geen probleem, en nu wel?

De bestreden beslissing heeft niet eens nagekeken of er nog steeds sprake was van een actueel gevaar door de bevoegde politiediensten te ondervragen.

“De Raad wenst erop te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen” (RVV, arrest n° 43.3220 van 11 mei 2010).

Sinds 2006 heeft de eiseres een dochtertje gehad en gewerkt, o.a. voor een OCMW.

Er dient ook te worden opgemerkt dat de merkwaardige integratie van de eiseres niet in twijfel werd gebracht.

De bestreden beslissing is dan ook volledig stereotiep wat een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing het determinerend motief bevat op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en de beslissing bevat eveneens een motivering in feite, waardoor verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt er terecht vastgesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 omdat deze niet van toepassing is op personen die ernstige feiten hebben gepleegd. Er wordt vastgesteld dat verzoekster twee maal correctioneel werd veroordeeld en dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die niet aan verzoekster kan worden toegekend aangezien zij meerdere malen strafrechtelijk werd veroordeeld in België en dit ongeacht het actuele karakter van de bedreiging zoals vermeld in de instructie. Er wordt in de beslissing verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar het advies van de advocaat-generaal inzake verzoeksters dossier. Gelet op al deze elementen heeft de verwerende partij niet op kennelijk

onredelijke wijze gehandeld door te oordelen dat verzoekster geen gunstmaatregel kan worden toegekend om redenen van openbare orde.

Door te verwijzen naar een eerdere tijdelijke machtiging tot verblijf, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op correcte en zorgvuldige wijze genomen zou zijn, temeer daar uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij pas kennis kreeg van de opgelopen veroordelingen na de toekenning van de tijdelijke regularisatie.

De verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoekster geen poging doet *in concreto* aan te duiden op welke wijze het principe van rechtszekerheid en van goed bestuur, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zouden geschonden worden ten gevolge van de thans bestreden beslissing.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster werd veroordeeld tot een gevangenisstraf in 2003 en 2006, dat haar daarom geen gunstige regeling kan worden toegestaan, dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die niet aan verzoekster kan worden toegekend aangezien zij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België, dat de procureur-generaal op 12 december 2006 een negatief advies heeft verleend wat een mogelijke verblijfsmachtiging betreft.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft ter zake geen opmerkingen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In de bestreden beslissing wordt zowel verwezen naar het feit dat de vernietigde instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, als naar het volgende:

“Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien zij meerdere malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010).

Bovendien dient ook op het negatief advies van 12.12.2006 van de Advocaat-generaal voor de Procureurgeneraal gewezen te worden wat een mogelijke verblijfsmachtiging betreft: “Een maatregel van verwijdering uit het land schijnt zich op te dringen, nadat betrokkene haar straf heeft uitgezeten.”

De bestreden beslissing bevat in dit verband dus tevens een motief dat losstaat van de vernietigde instructie. In de eerste bestreden beslissing wordt immers ook verwezen naar het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat verzoekster, gelet op haar verschillende strafrechtelijke veroordelingen, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel en naar het feit dat de procureur-generaal in december 2006 een negatief advies heeft gegeven over een mogelijke verblijfsmachtiging. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat een vreemdeling die verschillende malen strafrechtelijk werd veroordeeld, niet in aanmerking komt voor een gunstmaatregel, en dit ondanks zijn of haar eventuele integratie. Het motief in dit verband steunt niet op een foutieve feitenvinding en verzoekster ontkent haar veroordelingen niet, evenmin als het feit dat de procureur-generaal een negatief advies heeft gegeven in december 2006.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in de eerste bestreden beslissing bijgevolg niet louter naar de vernietigde instructie om aan verzoekster de aanvraag te weigeren, maar tevens naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat dit een gunstmaatregel is waarvoor verzoekster niet in aanmerking komt.

Waar verzoekster aanvoert dat haar strafrechtelijke veroordeling in het verleden geen beletsel vormde om een voorlopige verblijfsvergunning af te leveren, dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat op het moment van het afleveren van deze verblijfsvergunning, namelijk 11 september 2006, de tweede veroordeling van verzoekster nog niet was tussengekomen: deze werd pas uitgesproken op 11 oktober 2006. Bovendien dateert ook het advies van de procureur-generaal van na deze tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk van 12 december 2006. Ook had verzoekster in haar toenmalige aanvraag om machtiging tot verblijf medische redenen aangevoerd. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij meent dat de omstandigheden gelijk zijn gebleven en haar desondanks geen verblijfsvergunning werd afgeleverd: de omstandigheden zijn inmiddels gewijzigd.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.3.3. Er worden geen afzonderlijke middelen aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET